

Хороший вчинок – це добро, втілене в життя силою душі, розуму і рук. Ці слова влучно характеризують волонтерів Стрийського залізничного вузла. Немолоді люди, які опікуються одинокими та немічними ветеранами, знаходять в собі сили допомагати і дарувати радість іншим. Одна із них – Валентина Горбайчук (на фото), яка понад 40 років свого життя віддала праці на залізниці, була членом правління Асоціації Червоного Хреста Укрзалізниці, активісткою Червоного Хреста залізниці.

Непрості обов'язки сестри милосердя Червоного Хреста залізниці взяла на себе у 2007 році, коли пішла на пенсію із Стрийської дистанції електропостачання. Потім, коли відбулось реформування Червоного Хреста, продовжувала працювати в службі милосердя, що була створена на залізницях України, в т.ч. і на Львівській. Із часом і цієї структури не стало, проте як член Ради ветеранів Стрийського вузла Валентина Петрівна Горбайчук продовжувала відвідувати своїх підопічних, але тепер вже як волонтер. Невдовзі Валентина Горбайчук очолила це формування ветеранів-залізничників. Про її відданість громадській роботі свідчить той факт, що упродовж попередніх трьох років Рада ветеранів Стрийського вузла тримає першість серед підрозділів залізниці у конкурсі на кращу Раду. До речі, конкурс спрямований на підвищення активності та стимулювання роботи рад ветеранських організацій, зокрема в допомозі важкохворим, малозабезпеченим інвалідам, одиноким немічними ветеранам транспорту.

Милосердя потребує кожен

Про роботу Ради ветеранів Стрийського вузла розповідає її голова Валентина Горбайчук:

– У наш прагматичний час, коли стосунки між людьми часто визначаються різними меркантильними інтересами, не можна забувати про одвічні моральні принципи – порядність, честь, великодушність. Як важливо у цій суєті суєт не втратити свого я, зберегти духовні цінності: повагу, простоту, чуйність до чужої біди, готовність прийти на допомогу.

Милосердя – рідкісна риса характеру, що, як божий дар, дається небагатьом. А потребує милосердя кожен, і особливо – люди похилого віку, які віддали кращі роки життя залізниці, і щира людська увага та матеріальна підтримка для них на схилі літ є важливим підтвердженням, що комусь потрібні вони, їхній досвід та життєва мудрість.

Організація ветеранів війни та праці Стрийського вузла нараховує понад 1250 осіб, з них: 8 інвалідів війни, 52 одиноких та 170 ветеранів Великої Вітчизняної війни. Одна справа читати в газеті про негаразди людей, які залишилися самі зі своїми проблемами, інша – відвідувати їх, знати їхній стан здоров'я, перейматися їхнім життям.

Біля джерел створення ветеранської організації Стрийського вузла стояв ветеран війни з 50-річним стажем праці на залізниці Іван Костянтинович Мельніков, який розповідав мені, що перша установча конференція організації ветеранів відбулася у грудні 1995 року. До цього часу цю роботу на залізниці виконував до-

роби і частіше, відвідують наших ветеранів, телефонують, просто спілкуються. Зазвичай волонтер не знає, що доведеться робити у ветерана. Його можуть попросити купити на ринку продукти чи помити вікна та підлогу, чи піти до ощадкаси заплатити за комунальні послуги.

– Буває й так, – розповідає куратор волонтерів Лідія Теофілівна Устіменко, – прийдеш до старенької, а вона консервує

овочі або шаткує капусту – як тут не допомогти. Без добрих справ наше життя, як хліб без солі. Прісний і несмачний. Ось для прикладу ветеран станції Стрий Маргарита Павлівна Матвеева вже багато років не виходить на вулицю, має цілий “букет” хвороб, але коли приходиш до неї, людина одразу змінюється, в очах загоряються вогники життя – як не поспілкуватися, не допомогти по-

після демобілізації з армії працювала інструктором політвідділу у Стрийському відділку залізниці, а згодом – черговою із відправлення на станції Дрогобич, інженером з підготовки кадрів Стрийського вагоноремонтного заводу. Була двічі поранена, нагороджена двома орденами “Червоної зірки”, орденом Богдана Хмельницького та орденом Великої Вітчизняної війни II ступеня, медалями “За

Скільки в людині добра – стільки й життя

Тричі підряд Рада ветеранів Стрийського вузла перемагала в конкурсі серед Рад підрозділів залізниці

“ Милосердя – рідкісна риса характеру, що, як божий дар, дається небагатьом. А потребує милосердя кожен, і особливо – люди похилого віку, які віддали кращі роки життя залізниці, і щира людська увага та матеріальна підтримка для них на схилі літ є важливим підтвердженням, що комусь потрібні вони, їхній досвід та життєва мудрість.”

тою “Лікарняної каси Львівської залізниці”. Ми залишилися у Раді без патронажної сестри. Постало питання, як допомогти людині, якій потрібні кошти на ліки, на прожиття, а вона опинилася у скрутному становищі. Не можна бути байдужим до чужої біди і ця поміч має бути від щирого серця, без будь-яких корисливих мотивів. Такою поміччю стали волонтери. Сьогодні при Раді працюють 12 волонтерів, які обслуговують 26 ветеранів-залізничників. Чим займаються люди, у серцях яких живе любов і співчуття до немічних? Вони зазвичай двічі на тиждень, а за пот-

Громова, ветерани Стрийської дистанції електропостачання Ніна Андріївна Цівун, Микола Васильович Радевич та багато інших, у яких чимало проблем – і не тільки зі здоров'ям.

Зворушливі історії життя

Волонтерська робота на вузлі проводиться в тісному контакті зі службами місцевих органів соціального захисту та підприємствами вузла. Разом із дільничними лікарями вузлової лікарні станції Стрий обстежено та встановлено діагноз 66 ветеранам. Половина із них – важкохворі, яким волон-

терів чекають приходу волонтерів колишній лікар-стоматолог Зоя Іванівна Дедова, ветеран БМПЕ Валентина Олександрівна оборону Ленінграда” та “За бойові заслуги”. Ветеран війни і праці Стрийської дистанції колії Софія Назарівна Кіченко, кавалер ордена Вітчизняної війни II ступеня, пройшла дорогами війни від початку до кінця в складі 13-ої армії десятої зенітної дивізії Першого Українського фронту. На запитання чи страшно було на війні, жінка відповідає просто: “Страшно було залишитись калікою”. Доля вберегла її від цього, але на все життя закарбувався в пам'яті епізод із воєнного лихоліття, коли під Варшавою зустріла свого батька-танкіста. Це була зворушлива зустріч, найсвітліший день на цій страшній війні. І вже невдовзі зрозуміла, чому доля подарувала їй це короткочасне щастя. Увесь вечір ми спілкувалися, а вранці танкова частина рушила визволяти Варшаву і батько загинув у бою.

Таких зворушливих і повчальних історій чимало у спогадах ветеранів-залізничників. Тих, хто за станом здоров'я можуть прийти в приміщення Ради ветеранів нашого вузла, ми радо зустрічаємо і уважно вислухаємо. Здебільшого людям потрібне спілкування, а ще – тепло душі, увага та розуміння. До речі, ті, хто приходять до нас в Раду ветеранів не тільки просять, але й пропонують свою допомогу залежно від здібностей і можливостей. Нікому не відмовляємо. Стараємось робити добро і охоче приймаємо добрі слова, почуття чи ідеї. І цієї доброти, – завершує свою розповідь голова Ради ветеранів Стрийського вузла Валентина Горбайчук, – вистачає на всіх. Бо скільки в людині добра – стільки й життя”.

Орися ТЕСЛЮК

“ Тих, хто за станом здоров'я можуть прийти в приміщення Ради ветеранів нашого вузла, ми радо зустрічаємо і уважно вислухаємо. Здебільшого людям потрібне спілкування, а ще – тепло душі, увага та розуміння. До речі, ті, хто приходять до нас в Раду ветеранів не тільки просять, але й пропонують свою допомогу залежно від здібностей і можливостей. Нікому не відмовляємо. Стараємось робити добро і охоче приймаємо добрі слова, почуття чи ідеї.”

рожній Червоний Хрест. Дякуючи Івану Костянтиновичу, який очолював Раду ветеранів 13 років, організація здобула визнання на залізниці.

Я ж очолюю Раду ветеранів Стрийського вузла третій рік. А роботу свою почала із зустрічі з кадровиками підприємств, звірила списки непрацюючих пенсіонерів, уточнила їх статус. Потім ближче познайомилася із немічними одинокими ветеранами,

тери надають допомогу. У багатьох ветеранів, якими опікуються волонтери, непросте життя, вони пройшли нелегкими дорогами війни, відбудували залізницю. Валентина Олександрівна Левицька (Целищева) – капітан запасу, 18-річною дівчиною пішла на фронт, пережила 945 днів блокади Ленінграда, а перемогу зустріла в Ополе на Одері, пізніше були Австрія, Угорщина. В 1946 році

ГС ДТГО “Львівська залізниця” Р/р 260000092670 Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Львівський залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. E-mail: lz@railway.lviv.ua

Індекс газети 30223. Виходить щоп'ятниці. Тираж 36 690. Замовлення 1681. Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”. Комп'ютерна верстка Антона БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15. Склад редакційної колегії: Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсційне свідцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції. Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове. Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.